

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Θεέκλης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστῶμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ

Κύριε, εἰ καὶ ἐν θυρίδι ἡ Θεέκλα, προσεπάγη τῷ πόθῳ σου, ἀλλὰ νοερῶς ἐν ὑψίστοις, παρισταμένη τῷ θρόνῳ σου, ἐξεπλήττετο τὴν σὴν, ἀσύγκριτον εὐπρέπειαν, τοῦ σαρκωθέντος φιλανθρώπως, ἵνα σώσης τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ δεσμευθέντι ἡ Θεέκλα, τῷ Ἀποστόλῳ προσέδραμεν, ἀλλὰ προσπαθείας γηϊνῶν, τὸν δεσμὸν ἐναπεσεῖσατο, καὶ κραταιότητι τῆς σῆς, ἀλοῦσα ἀγαπήσεως, βεβαιωθεῖσα συνεδέθη, σοὶ τῷ Σωτήρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ διδασκάλου ἡ Θεέκλα, οὐχὶ ἐκοῦσα μεμόνωται, ἀλλὰ συμπαρόντα σὲ εἶχεν, ἐν καιρῷ τὸ τῆς ἀθλήσεως, καὶ γυμνωθεῖσα στολῆς, ἐσκέπετο τὴ δόξῃ σου, καὶ στεφθεῖσα τὴ χειρὶ σου, προασπίζει τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κύριε, εἰ καὶ τῷ πυρὶ παρεδόθη, ἡ ἀγνή καὶ Πρωτομάρτυς σου, ἀλλ' οὐ κατεφλέχθη ἐν τούτῳ, δροσισμὸν ἐγκεκτημένη σε, καὶ ἐν θηρίοις πολλοῖς, ἀνάλωτος διέμεινε, τὴ χειρὶ σου φυλαχθεῖσα, τοῦ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος πλ. β
Ἀνατολίου

Οἱ δέ, Ἀνδρέου Ἱεροσολυμίτου

Ἀθλητικοὶς παλαίσμασι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησας, Θεέκλα παμμακάριστε, καὶ τὰς τούτου μηχανάς, μαρτυρικῶς συντρίψασα, θάμυριν ἔφυγες, καὶ Χριστῷ ἐνυμφεύθης τῷ ἀληθεῖ ἔραστῇ, τοῦ Παύλου συνόμιλε, καὶ τοῦ Στεφάνου σύναθλε, Παρρησίαν ἔχουσα, Πρωτομάρτυς Χριστοῦ ἐν γυναιξί, τῶν πιστῶς ἐκτελούντων τὴν πανέορτον μνήμην σου, ἐκ κινδύνων λύτρωσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ἀνέστης

Τὸ μέγα σου προσφύγιον, ἐλπίς τε καὶ προστάτις μου, σὺ ὑπάρχεις, Μητροπάρθενε ἀγνή, σπεῦσον τοίνυν ἐν τάχει, καὶ ῥύσαι με τῶν κύκλῳ, κακῶν συνεπιτιθεμένων μοί.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὁρώσά σε σταυρούμενον Χριστὲ ἡ κυήσασα, θρηνωδοῦσα ἀνεβόα μητρικῶς, Υἱέ μου καὶ Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πῶς φέρεις πάθος ἐπονείδιστον.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Ὡ εὐκλεῆς Πρωτομάρτυς, καὶ Ἰσαπόστολε, τῶν ἀθλουσῶν ἡ δόξα, καλλιπάρθενε Θεέκλα, ἴασαι, βοᾷ σοί, πάθη δεινά, τῆς ψυχῆς μου καὶ μάλωπας, θεοπειθέσι λιταῖς σου, καὶ ἐκ πυρός, τοῦ ἀσβέστου μὲ ἐξάρπασον.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Δι' ὄμβροτόκου νεφέλης, τὴν φλόγα ἔσβεσε, δροσίζουσά σε Θεέκλα, ὡς πιστὴν καὶ ἐνδίκως, φλέγουσα ἀπίστους ἢ πανσθενῆς, τοῦ Χριστοῦ θεῖα δύναμις, καὶ ἐκ θηρίων καὶ ταύρων διασπασμῶν, ῥυομένη σὲ ἐδόξασε.

Στίχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Τὸν πανωραῖον ἐν κάλλει, νυμφίον ἄχραντον, ἐπιποθοῦσα Θέκλα, τὸν μνηστήρα ἠρνήσω, Παύλου Ἐκκλησίας νυμφαγωγοῦ, ἐπομένη τοῖς ῥήμασι, μεθ' οὗ ἄρθεισα εἰς λήξιν τὴν παντερπή, ἐμνηστεύσω ὄν ἐπόθη σας.

**Δόξα... Ἦχος πλ. δ'
Ἀνατολίου**

Λεόντων ὀρμᾶς κατεπάτησας, καὶ θάμυριν, καταισχύνασα, Πρωτομάρτυς Ἀπόστολε, ἠκολούθησας τῷ νυμφίῳ σου κράζουσα, Εἰς ὁσμήν μύρου σου ἔδραμον, Χριστέ, διὸ καὶ Παῦλον διώκουσα, ἐξ οὐρανοῦ ἐδέξω τὸ χάρισμα, καὶ τὸ στέφος κεκλήρωσαι παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ, καὶ πρεσβεύεις ἀπαύστως, δωρηθῆναι πταισμάτων ἰλασμόν, τοῖς ἐν πίστει ἐκτελοῦσι τὸ Ἱερόν σου μνημόσυνον.

**Καὶ νύν... Θεοτοκίον
Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε**

Ἐλπίς μου καὶ προστάτις μου, θερμὴ ἀντίληψις καὶ προσφυγὴ μου, σὺ τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία, πέλεις πανάχραντε Ἄγνη, ὅθεν καὶ προσφεύγω πρὸς σὲ Δέσποινα, κράζων καὶ βοῶν σοὶ τό, Ἡμέρτηκα Σώσόν με Κόρη σῶσον, ἀμαρτανόντων μόνη, ὡς ἀληθῶς ἐγγυήτρια.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Οὐ φέρω τέκνον βλέπειν σε, τὸν τὴν ἐγρήγορσιν πᾶσι διδόντα, ξύλω ὑπνώσαντα, ὅπως τοῖς πάλαι, ἐκ παραβάσεως καρποῦ, ὑπνώ Ὀλεθρίῳ ἀφυπνώσασι, θείαν καὶ σωτήριον ἐγρήγορσιν, παράσχης, ἡ Παρθένος ἔλεγεν θρηνωδοῦσα, ἦν μεγαλύνομεν.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'

Ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῆ φωνῆ Σὲ νυμφίε μου ποθῶ, καὶ σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ, καὶ συσταυροῦμαι, καὶ συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ σου, καὶ πάσχω διὰ σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν σοί, καὶ θνήσκω ὑπὲρ σοῦ, ἵνα καὶ ζήσω ἐν σοὶ ἀλλ' ὡς θυσίαν ἄμωμον, προσδέχου τὴν μετὰ πόθου τυθείσάν σοί, Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου, καὶ τῆς Ἁγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἡ Πρωτομάρτυς ἐνθέως δοξάζεται.

Ἄνευ τῶν Θεοτοκίων

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

**Ὦδὴ α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ**

Ἦχος γλώττης οὐ σθένει, τοὺς πανευκλεεῖς τῆς Πρωτομάρτυρος, διηγῆσασθαι ἄθλους, ἀτονεῖ γὰρ πρὸς ὕμνον ἐπάξιον.

Πέπαυται τοῦ τυράννου, ἡ ἀλαζονεία ἡ ὑπέροφρυς, κατὰ τούτου γυναῖκες, εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ γὰρ ἠνδρίσαντο.

Ῥήμασιν ἀπορρήτοις, εὐαγγελικῶς ἐνηγηθείσά σου, παμμακάριστε Παῦλε, τῷ Χριστῷ ἡ παρθένος νενύμφευται.

Θεοτοκίον

Ἄχραντε Θεοτόκε, ἡ σεσαρκωμένον τὸν αἰδίου, καὶ ὑπέρθεον Λόγον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ὑμνούμέν σε.

**Ὦδὴ γ'
Σὺ εἶ τὸ στερέωμα**

Ὡ τῆς ἀγαπήσεως, τῆς ὑπὲρ ἔννοιαν Πάνσεπτε! ἡ ἐν Χριστῷ, Παύλῳ συνεδέθης, ἐνωθεῖσα τῷ

Πνεύματι.

Τρῶσαι ἢ ἐνήδονος, τὴν τετρωμένην σου ἔρωτι, πνευματικῶ, φρένα οὐκ ἰσχύει, τῶν γηϊνῶν ἀπόλαυσις.

Ὅλη ἐκδημήσασα, τῶν τῆς σαρκὸς παθῶν ῥήμασι, τοῖς μητρικοῖς, οὐκ ἐμαλακίσθης, Ἀθληφόρε πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἱκεσίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβολὰς ἀποκρουομένη, τῶν δεινῶν περιστάσεων.

Ὁ Εἰρμός

«Σὺ εἶ τὸ στερέωμα, τῶν προστρεχόντων σοὶ Κύριε, σὺ εἶ τὸ φῶς, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ ὑμνεῖ σὲ τὸ πνεύμά μου».

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον

Εἰς ἀνδρίαν τὸ θῆλυ δι' ἀρετῶν, μεταθεῖσα τῷ πόθῳ τῷ τοῦ Χριστοῦ, Θεοῦ οἰκητήριον, ἀμφοτέρωθεν γέγονας, τῶν παθῶν γὰρ τὸν γνόφον, ἀσκήσει μειώσασα, μαρτυρικῶς ἐδείχθης, ἀθλήσεως καύχημα, ὅθεν καὶ τῷ κόσμῳ, ὡς φωστὴρ διαλάμπεις, δισσῶς ἐξαστράπτουσα, τὰς ἀκτῖνας τοῦ Πνεύματος, Πρωτομάρτυς πανεύφημε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, μακαρίζομεν, γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν, ἐν σοὶ τῆς θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον, ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν, τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοώμεν σοί, Πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἀξίως, τὴν δόξαν σου Ἄχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα καὶ λυτρωτὴν, ἡ ἀμνάς θεωροῦσα ἐν τῷ Σταυρῷ, ὠλόλυξε δακρύνουσα, καὶ πικρῶς ἐκβοῶσα, ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης σου τὴν σταύρωσιν, ἥνπερ ὑπομένεις, διὰ σπλάγχνα ἐλέους, Μακρόθυμε Κύριε, τοῦ ἐλέους ἡ ἄβυσσος, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος, ἰλάσθητι καὶ δώρησαι οὖν, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν τοῖς δούλοις σου, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὰ ἄχραντα πάθη σου.

Ὡδὴ δ'

Εἰσακήκοα Κύριε

Μνηστευθεῖσαν θαμύριδι, ὁ νυμφαγωγὸς σὲ Παῦλος ἡρμόσατο, τῷ ἐπουτῷ νυμφίῳ ὡς ἀμόμητον, ῥανίῳ Θέκλα πάνσοφε.

Ἀπηρτήθης τοῦ ἔρωτος, τῆς θεοσεβείας Παύλου τοῖς ἔπεσι, καὶ θαμύριδος τὰ ῥήματα, ὥσπερ λῆρον Μάρτυς ἐμυκτήρισας.

Ῥαντισμῷ θεοῦ αἵματος, τὸ Ἀδαμιαῖον γένος ηὐλόγηται, Εὖα χαίρει καθορῶσα δέ, γυναιξὶ τὸν ὄφιν ὑποπίπτοντα.

Τὴν ἀγνεῖαν ποθήσασα, πάντα τὰ τερπνὰ τοῦ βίου ἀπόσατο, πλοῦτον γένος ὠραιότητα, καὶ ἠδὺν μνηστήρα ἢ πρωτόαθλος.

Θεοτοκίον

Ἰλασμὸν ἡμῖν δώρησαι, τῶν ἀγνοημάτων ὡς ἀναμάρτητος, καὶ εἰρήνευσον τὸν κόσμον, ὁ Θεὸς πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε.

Ὡδὴ ε'

Ὁρθρίζοντες βοώμέν σοι

Ἐπέρογκον ἀθλήσεως στάδιον, ἠγωνίσω, Θέκλα παμμακάριστε, καὶ τοῦ βραβείου ἠξίωσαι.

Σεσύληται ὁ δράκων ὁ δόλιος, ἡ παρθένος, θείους γὰρ παθήμασιν, ὑπακοὴν ἐδιδάσκετο.

Ἐνίκα τὴν αἰδῶ σου ἡ ἔνθεος, παρρησία, πῦρ γὰρ σὲ ἐγκάρδιον, τὸ τῆς Τριάδος ἐξέκαυσε.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνούμεν σε, Θεοτόκε, σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

ᾠδὴ ς'

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ

Νεάνιδος τὸ τῆς φύσεως σαθρόν, τὴ δυνάμει τοῦ Σωτῆρος ἐρρώσθη, νεανικόν, κόσμον τῷ θεῷ πόθῳ, περιελούσα γὰρ νύκτωρ ἐθάρσησε, καὶ ἔδραμε τοῦ ἔραστοῦ, τὰ εὐόδη ζητοῦσα διδάγματα.

Θαλάμων ὑπερφυῶς τῶν νυμφικῶν, αὐθαιρέτῳ ἀντηλλάξατο πόθῳ ἡ εὐκλεῆς, καὶ πρωτόαθλος Θέκλα, τὸ τῶν κακούργων οἰκεῖν δεσμοτήριον, ὁ πόθος γὰρ τοῦ Ποιητοῦ, τῶν κτισμάτων ἐνίκα τοὺς ἔρωτας.

Ἐν πνεύματι κατεφίλει τὰ δεσμά, τοῦ ἐνθέου Διδασκάλου ἡ Μάρτυς, ἐν τῇ φρουρᾷ, ὡς ἐνθέῳ λειμώνι, ἀρδευομένη τοῖς λόγοις καὶ ἠῦξανε, καὶ ἔφερεν ὡς ἀληθῶς, τῷ Δεσπότη καρπὸν ὠραιότατον.

Θεοτοκίον

Μὴ παύση ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα, Παναγία Θεοτόκε Παρθένε, ὅτι πιστῶν, στήριγμα σὺ ὑπάρχεις, καὶ τὴ ἐλπίδι τὴ σὴ κραταιοῦμεθα, καὶ πόθῳ σὲ καὶ τὸν ἐκ σοῦ, σαρκωθέντα ἀφράστως δοξάζομεν.

Ὁ Εἰρμὸς

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἡ ψυχὴ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς, Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'

Ὡς ἀπαρχὰς

Τῆς παρθενίας τῷ κάλλει ἐξέλαμψας, μαρτυρίου στεφάνῳ κεκόσμησαι, ἀποστολὴν πιστεῦν Παρθένε ὡς ἔνδοξος, καὶ τοῦ πυρὸς μὲν τὴν φλόγα, εἰς δρόσον μετέβαλες, τοῦ ταύρου δὲ τὸν θυμὸν, προσευχὴ σου ἡμέρωσας ὡς πρωτόαθλος.

Ὁ Οἶκος

Ἐορτῆς σεβασμίας ἡ ἔλλαμψις, ὑπερλάμπει φαιδρῶς ὑπὲρ ἥλιον, μαρμαρυγὰς γὰρ φωτὸς ἀπαστράπτουσα, τοῖς πιστῶν Ὀφθαλμοῖς ἐνοπτρίζεται, διὸ Ἀγγέλοις συγχορευόντες, τῷ Σωτῆρι Θεῷ ἀλαλάζομεν πάντες, βοῶντες αὐτῷ, Ἐμεγάλυνας Σῶτερ τὰ ἐλέη σου, δωρησάμενος δώρημα τέλειον τῷ λαῷ, τὴν Πρωτόαθλον.

Συναξάριον

Τῆ ΚΔ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Ἰσαποστόλου Θέκλης.

Στίχοι

- Αὐτὸς σὲ σώζει Θέκλα ρήξας τὴν πέτραν,
- Οὗ τῷ πάθει πρὶν ἐρράγησαν αἱ πέτραι.
- Πέτρη ἀμφὶ τετάρτην εἰκάδα δέξατο Θέκλην.

Τῆ αὐτῆς ἡμέρας, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κόπριος.

Στίχοι

- Οὐκ ἦν ὁ Κόπρις κόπρις, ἀλλ' ἄλλος βότρυς,
- Καλὸν κυπρισμὸν προσφέρων τῷ Κυρίῳ.

Μνήμη τοῦ γεγονότος θαύματος παρὰ τῆς Θεομήτορος ἐν τῇ νήσῳ Κυθήρων, ἔνθα ἡ ἐν τοῖς μυρτιδίοις εὐρεθεῖσα εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἤγειρε τὸν παράλυτον.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβεΐαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας

Ὡς δεσμῷ τῷ Παύλῳ, συνεδέθης τῷ πόθῳ, ὃ Παμμακάριστε, ἐν ἄμμασιν ἀλύτοις, τὴ πίστει

συμφωνούσα, εὐσεβῶς καὶ συμψάλλουσα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Συμπαρέστης τῷ Παύλῳ, πρὸ βημάτων ἀδίκων, ᾧ καλλιπάρθενε, καὶ πόθῳ τοῦ Δεσπότη, ἐβόας ἐν ἐκστάσει, τὴν αἰδῶ ἀπορρίψασα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Διὰ πόθον τὸν θεῖον, τὴ καμίνω τὸ σῶμα, Μάρτυς ἐκδέδωκας, καὶ τὴ τοῦ ποθουμένου, διέμεινας δυνάμει, ἀκατάφλεκτος ψάλλουσα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ὀμβροτόκος νεφέλη, ὑετῶ καὶ χαλάζῃ, τὴν φλόγα σβέσασα, ἐνδίκως καταφλέγει, τοὺς ἄφρονες καὶ σῶζει, μελωδοῦσαν τὴν Μάρτυρα, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Θεοτοκίον

Παρθενικῆς ἐκ νηδύος, σαρκωθεὶς ἐπεφάνης, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, διό σου τὴν Μητέρα, εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Ὦδὴ η'

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν

Ξενοφανῆς σου ὁ λογισμός, τὸν γὰρ τάφον, ὡς Ἐδεμ κατώκησας Παρθένε, Μάρτυς ἀνυμνοῦσα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀμαυρωθῆναι τῆς εὐπρεποῦς παρθενίας, τὸ φαιδρὸν μὴ φέρουσά σου κάλλος, θνήσκειν ἡρετίσω, καὶ ζῆς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ζωοποιῶ καὶ ὑπερφυεῖ συναφθεῖσα, τῷ Χριστῷ Πρωτόαθλε νυμφίῳ, θήρας ἡρετίσω, φρουροὺς τῆς Παρθενίας.

Ἐκδυσάμενη σου τῆς φθορᾶς τὴν ἐδθῆτα, εὐσταλῆς Χριστοῦ σταδιοδρόμος, ἤλθε πρὸς ἀγήρω, ζωὴν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Τὸν κατελθόντα ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἐν μήτρᾳ, παρθενικὴ οἰκήσαντα ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός

«Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν ὃν ὑμνοῦσι, στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας».

Ὦδὴ θ'

Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον

Τίς σου τὸ ἀήττητον, ᾧ Πρωτομάρτυς μὴ θαυμάση; θήρας νοητοὺς τὰ πάθη γάρ, τῆς ψυχῆς τιθασεύσασα, τὰ ἀκρατῆ θηρῶν ὀρμήματα οὐκ ἐπτοήθης, ἀλλὰ μένεις, ἐν μέσῳ τούτων ἀδιάφθορος.

Ἄβατος ἀκρότομος, Θεοῦ προστάξει σοὶ ἐρράγη, πέτρα θεοφόρῳ Μάρτυρι, λουτρῷ ἀναγεννήσεως, ἐσφραγισμένη θεία νύμφη, ὡς θάλαμος τὴ φυγάδι, καὶ ἐν ἀγκάλαις ὑπεδέξατο.

Ἰασαι Πρωτόαθλε, τοὺς μάλωπας τοὺς τῆς ψυχῆς μου, κόσμῳ τὴν εἰρήνην βράβευσον, τῷ πιστῷ Βασιλεῖ ἡμῶν, κατὰ βαρβάρων δυσμενῶν νέμουσα τρόπαια, καὶ εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σαῖς δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Νέκρωσόν μου Δέσποινα, τὴν ἔτι ζώσαν ἀμαρτίαν, ζώωσον ψυχῆς τὴν νέκρωσιν, ἐνεργεία τῆς ὄντως ζωῆς, τῆς γεγεννημένης ἐκ γαστροῦ σου, δι' ἄφατον εὐσπλαγχνίαν, τοῖς εὐσεβῶς σὲ μεγαλύνουσιν.

Ὁ Εἰρμός

«Σὲ τὴν ἀπειρόγαμον, Θεοῦ Μητέρα τοῦ Ὑψίστου, σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν κηύσασαν, διὰ λόγου τὸν ὄντως Θεόν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν ἀχράντων Δυνάμεων, ἀσιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Ἐξαποστειλάριον

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε

Ῥωσθεῖσα καλλιπάρθενε, ταῖς θεαῖς εἰσηγήσεσι, τοῦ θεοκῆρυκος Παύλου, φθαρτὸν μνηστήρα

παρείδες, καὶ τούτω ἠκολούθησας, Πρωτομάρτυς πολυάθλε, ὧ Θεέκλα ἰσαπόστολε, διὸ καὶ νίκης τὸ στέφος παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσω.

Θεοτοκίον ὄμοιον

Κυρίως Θεοτόκον σε, ὁμολογοῦμεν Δέσποινα, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, τὸν γὰρ Θεὸν ἀπορρήτως, ἐκύησας τὸν λύσαντα, διὰ Σταυροῦ τὸν θάνατον, πρὸς ἑαυτὸν δ' ἐλύσαντα, Μαρτύρων δῆμος, μεθ' ὧν σε, ἀνευφημοῦμεν Παρθένε.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α' Ἀνατολίου

Ἀθλητικὸν στάδιον σήμερον πρόκειται, λαοὶ χορεύσωμεν, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα, παράδοξα πράγματα κατοπτρεύσωμεν, ἄσπιλος γὰρ ἀμνάς, πρόκειται σφαγῇ, ὑπὲρ τοῦ σφαιγιασθέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἡ καλλιπάρθενος Θεέκλα καὶ Θεόνυμφος, διὸ Τριάδος τῆ πίστει, τὴν τῶν τυράννων κατήγγησεν ἀθεότητα, καὶ σύν, Ἀγγέλοις χορεύουσα, τῷ Σωτήρι πρεσβεύει, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀνατολίου

Νυμφίον ἔχουσα ἐν οὐρανοῖς, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, νυμφῶνος κατεφρόνησας τοῦ ἐπιγείου καὶ μνηστῆρος, Θεέκλα πρόταθλε, ταῖς γὰρ μητρῶαίς θωπειαῖς ἐμφρόνως μὴ πεισθεῖσα, Παύλω ἠκολούθησας, ἐπ' ὧμων ἀραμένη τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, καὶ τὸ μὲν πῦρ οὐκ ἐνάρκησας, τῶν δὲ θηρῶν τὴν ὠμότητα, εἰς ἡμερότητα μετέβαλες, φώκας δὲ ἀπενέκρωσας, τῆ ἐν Χριστῷ καταδύσει τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Ἄλλ' ἐν ἄθλοις γενναίοις διαπρέψασα, μὴ διαλίπης πρεσβεύουσα ἀπαύστως τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν πίστει τελούντων, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Ἦχος δ' Ἀνατολίου

Ἀναθεῖσα σεαυτὴν παντοδυνάμῳ νεύματι, κρατυνομένη ὡς πρόταθλος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν γεώδη καταλείψασα στοργὴν, ἀνεδέξω τὴν λαμπάδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὄλβιος ὑπάρξασα θάλαμος, εἰς ὃν αἱ τῶν θηλειῶν ἀγέλαι προσαναπαύονται, εἴσοδον εὐράμεναι τῆς αἰωνίου ζωῆς, μεθ' ὧν ἰκέτευε Ἀπόστολε Θεέκλα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ' Ἀνατολίου

Χορείας ἐγείρατε φιλομάρτυρες, τῶν ἀγώνων γὰ ἐφέστηκεν ὁ καιρὸς, καὶ τῆς Πρωτομάρτυρος ἡ ἐτήσιος μνήμη, πάντας εἰς δοξολογίαν προτρέπουσα Θεοῦ, Θεέκλα γὰρ ἡ πρώτη Μαρτύρων ἐν γυναιξί, τὸ ἀθλητικὸν στάδιον ἀνύσασα, πρώτη καὶ στεφηφόρος ἀναδέδεικται, καὶ παρρησία πρεσβεύει, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα... Ἦχος δ'

Τὴν σὴν ὑπὲρ ἄνθρωπον ἄθλησιν, Πρωτομάρτυς Χριστοῦ, οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἔθαύμασαν τὰ γένη, ἀλλὰ καὶ θῆρες τεθήπασιν ἄγριοι, αἱ φλόγες, οὐ φλόγες ἐλογίσθησάν σοι καλλιπάρθενε Θεέκλα, διὰ τὸν σὸν νυμφίον Χριστὸν, γέγηθας γὰρ δι' αὐτὸν πάσχουσα, καὶ κόσμου χωριζομένη, ἵνα τῆς ἐπουρανίου τύχης μακαριότητος, ἐν παρρησίᾳ πρεσβεύουσα, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν

Ἐπομβρίαῖς τοῦ Πνεύματος, τοῦ Ἁγίου Πανάχραντε, τὴν ἐμὴν διάνοιαν καταδρόσισον, ἢ τὴν σταγόνα κυήσασα, Χριστὸν τὸν τὴν ἄμετρον ἀνομίαν τῶν βροτῶν, οἰκτιρμοῖς ἀποσμήχοντα, ἀποξήρανον, τὴν πηγὴν τῶν παθῶν μου, καὶ χειμάρρου, καταξίωσον τρυφῆς με, τῆς ἀειζώου Πανάχραντε.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ ὡς ἐώρακε, καθηλούμενον Κύριε, ἡ ἀμνάς καὶ Μήτηρ σου ἐξεπλήττετο, καί, Τὶ τὸ ὄραμα ἔκραζεν, Υἱὲ ποθεινότατε; ταῦτά σοι ὁ ἀπειθής, δῆμος ἀνταποδίδωσιν, ὁ παράνομος, ὁ πολλῶν σου θαυμάτων ἀπολαύσας; Ἀλλὰ δόξα τῇ ἀρρήτῳ, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου

Δόξα...

Ἦχος β' Ἀνατολίου

Δεῦτε φίλαθλοι, τῶν θηλειῶν τὸ καύχημα, τὴν Πρωτομάρτυρα Θεέκλαν, ἐν ὕμνοις Τιμήσωμεν, αὕτη γὰρ τὸν ἀντίπαλον ἐχθρόν, τῆ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ κατεπάτησε, καὶ τὴν νίκην ἄρασα, ἀξίως ἐστεφανώθη,

διὸ δυσωπεῖ ἢ πολυάθλος, τοῦ ῥυσθῆναι κινδύνων, καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, τοὺς ἐν πίστει καὶ πόθῳ τελοῦντας τὴν μνήμην αὐτῆς.

Καὶ νύν... Θεοτοκίον

Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σὲ νεκρὸν

Ἄλλην, κραταιὰν καταφυγὴν, καὶ ἰσχύος πύργον καὶ τεῖχος, ἀκαταμάχητον, ὄντως οὐ κεκτήμεθα, εἰ μὴ σὲ Πάναγνε, καὶ πρὸς σὲ καταφεύγομεν, καὶ σὺ ἐκβοῶμεν, Δέσποινα βοήθησον, μὴ ἀπολώμεθα, δεῖξον, τὴν σὴν χάριν εἰς πάντα, καὶ τῆς δυναστείας τὴν δόξαν, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου τὸ μέγεθος.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν ἢ τεκοῦσα τῆς ζωῆς, ὄν ἀγεωργήτως ἐν μήτρᾳ, ἐκυφόρησας, ξύλῳ ὡς ἐώρακας, τοῦτον κρεμάμενον, θρηνωδοῦσα ὠλόλυξες, καὶ ἔκραζες, Τέκνον, γλεῦκος ἐναπόσταξον, δι' οὗ ἢ μέθη ἀρθῆ, πᾶσα τῶν παθῶν εὐεργέτα, δι' ἐμοῦ τῆς σὲ τετοκυίας, σοῦ τὴν εὐσπλαγχνίαν ἐνδεικνύμενος.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, καὶ Ἀπόλυσις.